

РЕШЕНИЕ

№ 7505

гр. С., 12.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 172 СЪСТАВ, в публично заседание на десети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА**

при участието на секретаря **МОНИКА В. АСЕНОВА**
като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА** Гражданско дело № 20221110114535 по описа за 2022 година

Предявени са искове с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ. Ищцата Л. Е. Г. твърди, че на 21.02.2020 г., около 5:45 ч, в гр. С., докато пресичала ул. „Х. К.“ в района на №69 и в района на автобусна спирка на пресечката с ул. „С. М.“, била ударена от л.а. „Ф. П.“, с рег. № .., управляван от С. В. Г., който се движел по ул. „Х. К.“ в посока от ул. „А. М.“ към ул. „Б. Д.“. Виновен за настъпване на пътнотранспортното произшествие бил водачът на лекия автомобил, който нарушил правилата за движение по пътищата, като управлявал автомобила с несъобразена с пътните условия скорост.

В резултат на произшествието, ищцата получила травматични увреждания, изразяващи се в счупване на горния край на тибията (голям пищял), счупване на пубиса (срамната кост), контузия и разкъсно-контузна рана на главата, счупване на носните кости, наличие на периорбитален хематом, счупване на горния край на раменната кост. След произшествието била приета по спешност в УМБАЛСМ „П.“ в тежко състояние. Последователно – на 25.02.2020 г., на 02.03.2020 г. и на 05.03.2020 г. □ били направени операции за фиксация на получените вследствие на произшествието няколко фрактури.

Ищцата поддържа, че в резултат на произшествието претърпяла значителни имуществени вреди, изразяващи се в разходи за закупуване на лекарствени средства, консумативи, силна храна (усилена диета), заплащане на самостоятелна стая, закупуване на заключваща плака за проксимален хемерис – титаниева в комплект с винтове, закупуване на реконструктивна права плака /канюлиран винт) шайба с винтове, разширен остеосинтезен материал, L-подпорна плака (кортикален винт) шайба малка със зъби (шайба малка), разширен остеосинтезен пакет, закупуване на патерици, заплащането на потребителски такси, заплащане на избор на екип, заплащане на медицински транспорт, за болногледач, рехабилитации и за транспортни услуги.

Твърди, че общо имуществените ѝ вреди са в размер на 19 554 лева, както следва:

- разходи за лекарства в размер на 500 лева за периода от 21.02.2020 г. до 21.08.2020 г.
- разходи за силна храна – в размер на 1080 лева по 6,00 лева на ден за периода от 21.02.2020 г. до 21.08.2020 г.
- разходи за заплащане на самостоятелна стая: 750 лева, платени на 09.03.2020 г., 900 лева, платени на 05.03.2020 г. и 1350 лева, платени на 28.02.2020 г.
- разходи за закупуване на заключваща плака за проксимален хемерис титаниева комплект с винтове – в размер на 1780 лева, заплатени на 09.03.2020 г.
- разходи за L-подпорна плака (кортикален винт) шайба малка със зъби разширен остеосинтезен пакет в размер на 3156,00 лева, заплатени на 05.03.2020 г.
- разходи за закупуване на конструктивна права плака (канюлиран винт) шайба с винтове/ разширен остеосинтезен материал – в размер на 4693 лева, заплатени на 26.02.2020 г.
- разходи за закупуване на патерици – 37 лева, заплатени на 04.03.2020 г.
- разходи за заплащане на потребителска такса – 17,40 лева, заплатени на 05.03.2020 г.,
- разходи за заплащане на потребителска такса – 40,60 лева, заплатени на 05.03.2020 г.
- разходи за заплащане услуга „избор на екип“: 900 лева, заплатени на 05.03.2020 г., 900 лева, заплатени на 28.03.2020 г., 900 лева, заплатени на 13.03.2020 г.
- разходи за заплащане на медицински транспорт: 50 лева, заплатени на 10.03.2020 г., както и 100 лева, заплатени на 13.04.2020 г., както и 100 лева, заплатени на 20.05.2020 г.
- разходи за заплащане на болногледач – 1200 лева, по 200 лева на месец за периода от 21.02.2020 г. до 21.08.2020 г.
- разходи за заплащане на 30 сеанса рехабилитация всеки по 30 лева или общо сумата от 900 лева за периода от 05.05.2020 г. до 05.08.2020 г.
- разходи за транспорт в размер на 200 лева, с които са заплатени таксиметрови услуги, автобусни билети, гориво и винетки за контролни прегледи и лечение.

Ищцата твърди, че гражданската отговорност на виновния за пътнотранспортното произшествие водач е застрахована при ответника ЗД „Б. И.“ АД по застрахователна полица № BG/02/119002418026, с период на застрахователно покритие – 23.08.2019 г. до 22.08.2020 г., предвид което ответникът следвало да поеме отговорността на виновния водач на моторното превозно средство, който е причинил ПТП-то, което я е увредило.

Предвид изложеното, моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника ЗД „Б. И.“ АД да ☐ заплати сумата в общ размер от 19 554,00 лева, конкретно индивидуализирана по пера по-горе, представляващи имуществени вреди, претърпени от ищцата в резултат на причинено от С. Г. пътнотранспортно произшествие, чиято гражданска отговорност е била застрахована при ответното дружество към момента на реализиране на ПТП-то. Претендира заплащането на законната лихва върху извършените разходи, считано

от датата на извършване на съответния разход, посочени по-горе, до окончателното плащане на задължението. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът ЗД „Б. И.“ АД подава отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове по основание и размер. Не оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за процесния л.а. „Ф. П.“. Оспорва наличието на причинно-следствена връзка между описаното в исковата молба ПТП и твърдените от ищцата увреждания. Твърди, че процесното ПТП е реализиран изцяло по вина на пострадалата, която предприела пресичане на пътното платно на необозначено за това място, без да увери в собствената си безопасност и преди да навлезе в пътното платно не е съобщила разстоянието до приближаващото се МПС – нарушение на чл. 113 и чл 32, ал. 2 ЗДвП. Оспорва размера на исковата претенция. Претендира разноски.

Съдът, като взе предвид доводите и възраженията на страните, както и представените по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, на основание чл. 235, ал. 2 ГПК намира от фактическа и правна страна следното:

По исковете с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ ищцата следва да установи следните правопораждащи претенциите □ юридически факти: 1) че вследствие на виновното противоправно поведение на делинквента С. Г. ищцата е претърпяла претендираните имуществени вреди; 2) наличието на правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите между делинквента и ответника.

Като доказателство по делото е представен и приет Констативен протокол №К-100 от 21.02.2020 г., съставен от младши инспектор Юлиан Теофилов- дежурен ПТП при отдел „Пътна полиция“ на СДВР. От протокола за ПТП става ясно, че при посещение на мястото на пътнотранспортното произшествие, младши-инспектор Теофилов е установил следната фактическа обстановка: на 21.02.2020 г. около 5:45 часа лек автомобил „Ф. П.“, рег. № .., управляван от С. В. Г., ЕГН: ***** движил по ул. „Х. К.“ с посока на движение от ул. „А. М.“ към ул. „Б. Д.“, като в района на №69 участва в пътнотранспортно произшествие с намиращия се на пътното платно пешеходец Л. Е. Г., ЕГН: ***** . В протокола също така е посочено, че пешеходецът Л. Е. Г. е пострадала при ПТП-то, като е настанена в болница „П.“ с работна диагноза: фрактури на дясно рамо, дясно коляно и таз.

За установяване механизма на ПТП като свидетел е разпитан водача на лекия автомобил „Ф. П.“ – С. Г.. Същият твърди, че си спомня инцидента, настъпил пред хотел „Надежда“. Твърди, че към момента на ПТП-то улицата не била осветена, било рано сутринта и изобщо не виждал пешеходката, тъй като същата била с тъмни дрехи към онзи момент. Пътната настилка била влажна. Свидетелят поддържа, че се движел със скорост 30-40 км/ч.

Разпитан е и свидетелят Й. – очевидец на процесното ПТП. Свидетелят поддържа, че си спомня за процесното събитие през февруари 2020 г. ПТП-то настъпило в Надежда. Поддържа, че сив лек автомобил, тип „комби“ ударил пресичаща пътното платно жена.

Свидетелят поддържа, че мястото било осветено, от едната страна на илицата имало хотел. Пешеходката пресичала от страната на блоковете към страната, от която се намира хотелът в този район, движела се с нормален ход, не забелязал да е бързала. Ударът се случил в лявата лента на пътното платно. Пешеходката се ударила в предната част на автомобила, откъм шофьора. Според възприятията на свидетеля, лекият автомобил се движел със скорост 60-70 км/ч.

По делото е изслушана и съдебно-автотехническа експертиза със задачи да установи мястото и механизма на настъпване на процесното ПТП. Съгласно заключението на вещото лице, мястото на настъпване на произшествието е прав участък с дължина от 130 метра от мястото на ориентира до десния завой за превозните средства, движещи се в посоката на лек автомобил „Ф. П.“. Лекият автомобил се е движил със скорост около 70 км/ч по ул. „Х. К.“ с посока от ул. „А. М.“ към ул. „Дунав“. От мястото на настъпване на удара, вещото лице прави заключение, че водачът е имал видимост към мястото на удара в размер на 67,4 метра. Пешеходката е предприела пресичане на ул. „Х. К.“ с посока от ляво надясно спрямо ориентацията на лек автомобил „Ф. П.“. Вещото лице посочва, че пешеходката е предприела пресичане на платното за движение на необозначено и непредназначено за целта място, доколкото на мястото на удара липсва пешеходна пътека. Съгласно заключението при осветено пътното платно, водачът е имал възможност да предотврати произшествието при своевременно задействане на спирачната уредба при всякакъв ход на пешеходката. При неосветено платно водачът е имал възможност да предотврати удара при бавен ход на пешеходката, а при движение със скорост 50 км/ч и при спокоен ход.

Разпитан в открито съдебно заседание, вещото лице Й. дава заключение, че при скорост от 30-40 км/ч, каквато е твърдяната от св. С. Г. скорост, не могат да се получат уврежданията по челното стъкло на автомобила, които са установени. Вещото лице също заключава, че водачът на лекия автомобил със сигурност е имал възможност да възприеме пешеходката от момента на навлизането ѝ на пътното платно.

Съдът намира, че изготвената и приета съдебно-автотехническа експертиза следва да бъде кредитирана, доколкото същата е компетентно и обективно дадена, изчерпателно отговаря на зададените от страните задачи, като заключението на вещото лице кореспондира с останалите събрани по делото доказателства относно механизма на настъпване на процесното пътнотранспортно произшествие.

Съдът не кредитира показанията на св. Г. относно скоростта на движение на управлявания от него лек автомобил към момента на настъпване на произшествието доколкото същият, както и относно наличието/липсата на осветеност на участъка от пътното платно, на който е настъпило процесното ПТП, доколкото последният е заинтересуван тя да е разрешената от закона, а и от съгласно изявленията на вещото лице при скорост от 30-40 км/ч, каквато е твърдяната от св. С. Г. скорост, не могат да се получат уврежданията по челното стъкло на автомобила, които са установени. Преценката му също така е субективна и това поставя под съмнение нейната достоверност.

С оглед посочените по-горе доказателства, настоящият състав намира, че водачът на

лек автомобил „Ф. П.“ – св. С. Г., поради движение с несъобразена с пътната обстановка скорост, а именно – движение със скорост 70 км/ч в населено място, в ранните часове на деня, при влажна пътна настилка, виновно е предизвикал процесното пътнотранспортно произшествие, като не е задействал спирачната уредба на автомобила.

Съгласно заключението на вещото лице, опасната зона на удара на лекия автомобил при скорост на движение 70 км/ч е 62,6 метра. От свидетелските показания се установява, че мястото е било осветено, като съгласно заключението на експертизата, при осветеност на пътното платно водачът е имал възможност да възприеме пешеходката от момента на навлизането ѝ на пътното платно. От това може да се направи извод, че водачът на МПС-то е имал възможност да задейства спирачната уредба и да предотврати удара.

Водачът на лекия автомобил с поведението си е нарушил правните разпоредби на чл. 20, ал. 2 ЗДвП изискваща при движение водачите на моторни превозни средства при избиране скоростта на движение да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие, както и чл. 116 ЗДвП, изискващ водачите на моторни превозни средства да очакват на пътя да се появи препятствие, включително и пешеходец.

Относно доказване претърпените от ищцата вреди по делото са представени писмени доказателства. Представена е епикриза по КП №217.2 Оперативни процедури с много голям обем и сложност на таза, тазобедрената и колянната става с диагноза: счупване на пубиса (срамна кост), епикриза КП №217.1 Оперативни процедури с голям обем и сложност на таза и долния крайник с диагноза: счупване на горния край на тибията (голям пищял) - закрито, епикриза КП № 221 Оперативни процедури в областта на раменния пояс и горния крайник с много голям обем и сложност, с диагноза: счупване на горния край на раменната кост (хумерус) закрито. Всички епикризи са издадени от УМБСАЛМ „Н.Й. П.“, като анамнеза е посочено, че лицето е пострадало от ПТП. В епикризите са описани извършените на ищцата интервенции и използваните при операциите материали.

От заключението от СМЕ се установява, че описаните в епикризите увреждания са се проявили в обективната действителност.

От изложеното съдът намира, че вследствие на процесното ПТП ищцата е претърпяла твърдените от нея в исковата молба увреждания на здравето и като резултат от това същата е претърпяла и имуществени вреди, изразяващи се в заплатени средства за лечение и възстановяване на здравето.

Между страните по делото е безспорно, че гражданската отговорност на водача на лекия автомобил „Ф. П.“ – С. Г., е била застрахована при ответника по време на настъпване на процесното ПТП. С оглед на това и предвид факта, че съдът прие, че водачът на лекия автомобил, поради неспазване правилата за движение по пътищата, е причинил процесното

пътнотранспортно произшествие, представляващо деликт по смисъла на чл. 45 ЗЗД, съдът намира, че са налице предпоставките на фактическия състав на отговорността на застрахователя по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ по чл. 432, ал. 1 от Кодекса за застраховането.

Представени са като доказателства по делото фактури за закупуването на: 1) заключваща плака за проксимален хумерус титаниева в комплект с винтове на стойност 1780 лева; 2) реконструктивна права плака, комплект с винтове; канюлиран винт; шайба с шипове; разширен остеосинтезен пакет на стойност 4693 лева; 3) L-подпорна плака, комплект с винтове; кортикален винт- цяла резба титан; шайба малка със зъби; шайба малка; разширен остеосинтезен пакет на обща стойност 3156 лева.

Представени са фактури за заплащане на услуга „самостоятелна стая“ и придружител на стойност, както следва: фактура от 09.03.2020 г. за сумата от 750 лева за 5 нощувки; фактура от 05.03.2020 г. за сумата от 900 лева за 6 нощувки; фактура от 28.02.2020 г. за 9 нощувки.

Представени са фактури за заплащане на услуга „избор на екип“ за следните клинични пътеки: 1) за процедурите по клинична пътека №217.1 – 900 лева; 2) за процедурите по клинична пътека №217.2 – 900 лева; 3) за процедурите по клинична пътека №221 – 900 лева, фактури за заплащане на потребителска такса в общ размер от 58 лева, както и за заплащане на медицински транспорт на 10.03.2020 г. в размер на 50 лева, на 13.04.2020 г. в размер на 100 лева и на 20.05.2020 г. в размер на 100 лева, както и фактура №40/17.06.2020 г. за заплащане на проведена кинезотерапия на Л. Г., 30 сеанса на стойност 40 лева, за обща стойност на 1200 лева. Представена е касова бележка за закупуване на патерици на стойност 37 лева.

Съгласно заключението на вещото лице по изслушаната по делото съдебно-медицинска експертиза, която съдът кредитира като компетентно и обективно дадена, предвид получените от ищцата увреждания е било необходимо закупуването на медицинските материали за извършване на операциите, както и с оглед уврежданията на ищцата същата е следвало да заплати престой в самостоятелна стая в болницата, доколкото ако не е била в самостоятелна стая ищцата е щяла да разчита единствено на обслужващия санитар. Заплащането на потребителската такса е задължително при болничен престой. Според вещото лице, заплащането на медицински транспорт при първоначалните прегледи на ищцата също е било необходимо предвид фрактурата на таза при ищцата, доколкото при медицинския транспорт тя е в легнало положение. Ищцата също така се е нуждаела от рехабилитационни процедури, които са част от лечението □. Също съгласно експертизата заплащането на избор на екип е част от оперативното лечение, което обаче е по желание на пациента.

Предвид представените по делото доказателства за извършени от ищцата разходи и заключението на вещото лице, според което направата на посочените разходи е било задължително за провеждане на лечението на ищцата, съдът намира, че ищцата е претърпяла имуществени вреди, които са в пряка причинно-следствена връзка с процесното ПТП,

причинено от водача на лек автомобил „Ф. П.“ – Светлин Г..

Относно претенциите за заплащане на услугата „избор на екип“, самостоятелна стая и придружител, трябва да се има предвид следното. Възможността на всеки пациент за избор на лекуващ лекар/екип е уредена и гарантирана в чл. 24а, ал. 1, т. 3 и чл. 28 от Наредба за осъществяване на правото на достъп до медицинска помощ, в които е регламентирано, че избор на лекар/екип се допуска за извършване на конкретна интервенция, манипулация или друга специфична част от диагностично-лечебния процес, посочена от пациента. В дефинитивната разпоредба на пар. 1, т. 12 ДР на Наредбата е регламентирана легална дефиниция на понятието "избор на лекар/екип", съгласно която то представлява предпочитание на пациента конкретна интервенция или друга специфична част от диагностично-лечебния процес да му бъде предоставена/осъществена от определен лекар/екип на болницата. При всяко лечение между пациента и съответния лекуващ лекар или лекарски екип възниква отношение на доверие, тъй като пациентът поверява своите живот и здраве на друг човек – специалист в областта на медицината. Следователно при извършването на медицински манипулации не само добросъвестната медицинска практика, но и законодателят е предвидил и гарантирал правната възможност на всеки пациент да избере своя лекуващ лекар/екип, като извършените допълнителни разходи за осъществяване на този избор са присъщи на предоставената и ползваната медицинска услуга.

Същото следва да се приеме и за заплащането на услугата за „самостоятелна стая“ и „придружител“, доколкото от заключението на вещото лице стана ясно, че предвид уврежданията, получени от ищцата и фактът, че същата е била неподвижна в първите дни след извършените □ оперативни интервенции, на същата □ е бил необходим престой в самостоятелна стая с придружител. Освен това в чл. 24а от Наредбата за осъществяване правото на достъп до медицинска помощ е посочено, че по време на своя престой в лечебно заведение, сключило договор с НЗОК за оказване на болнична помощ, здравноосигурените лица имат право срещу заплащане да получат допълнително поискани услуги, в това число и подобрени битови условия самостоятелна стая, в цената на която се включват всички допълнителни битови условия, със или без придружител по желание на пациента. Този избор има отношение към пълноценното и спокойно възстановяване здравето на увреденото лице и направените разходи при упражняване на този избор са във връзка с претърпяното ПТП.

Относно претенциите за осъждане на ответника да заплати на ищцата направените разходи за силна храна в размер на 1080 лева за 6 месеца и болногледач в размер на 1200 лева за срок от 6 месеца, съдът намира следното.

Съгласно показанията на св. Анета Атанасова – дъщеря на пострадалата, ищцата след инцидента е следвало да промени начина на хранене, да приема повече плодове и зеленчуци от преди това. По принцип по време на възстановителния период я обслужвали свидетелят и баща □, но ползвали и болногледач, която им помагала за раните и промивките и седяла по няколко часа при пострадалата. Плащали □ по 200 лева месечно. Свидателят поддържа, че возила със служебния си автомобил ищцата, когато е било необходимо същата да си вземе

болничен лист, което включвало 3 посещения до ДКЦ и още две посещения при Лекарска консултативна комисия. За всяко такова посещение свидетелят заплащала гориво в размер на 10 лева.

Съдът намира за основателна претенцията за заплащане на стойността на усилената храна, която ищцата е консумирала в период от 6 (шест) месеца след процесното пътнотранспортно произшествие. Предвид тежестта на уврежданията, които ищцата е получила – счупване на горния край на тибията (голям пищял), счупване на пубиса (срамната кост), контузия и разкъсно-контузна рана на главата, счупване на носните кости, счупване на горния край на раменната кост, правилата на житейската логика и практиката в подобни случаи диктуват ищцата реално да е провела усилена диета със цел по-бързото възстановяване от претърпените увреждания. Това се подкрепя и от показанията на св. Атанасова. Въпреки нейната заинтересованост от изхода на делото съгласно разпоредбата на чл. 172 ГПК, съдът намира, че нейните показания са логични, непротиворечиви и кореспондират с останалите доказателства.

Във връзка с претенцията за заплащане на разходи за болногледач за срок от 6 месеца в размер на общо 1200 лева, съдът намира претенцията единствено за частично основателна за период от 2 месеца. На първо място, следва да се има предвид, че ищцата претендира заплащането на разходите за болногледач за периода от 21.02.2020 г. - датата на инцидента. От представените по делото доказателства обаче става ясно, че ще ищцата е хоспитализирана веднага след инцидента и е напуснала лечебното заведение на 09.03.2020 г. През този период, по данни от св. Атанасова, същата е била с майка си в лечебното заведение, за което е заплатена и услугата „придружител“ от ищцата за престоя □ в болницата. По данни от самата ищца, същата е започнала рехабилитация от началото на май месец 2020 г., по-конкретно 05.05.2020 г. С оглед на житейската логика и предвид продължителността на проведените рехабилитационни процедури, съдът намира, че освен за периода 09.03.2020 г. (датата, на която е напуснала лечебното заведение) – 05.05.2020 г. (началото на рехабилитацията), пострадалата е била с ограничени възможности за движение и необходимост от посещение от болногледач за още около месец след началото на рехабилитацията. Предвид това, претенцията за заплащане на разходи за болногледач се явява основателна само за 3 месеца или общо за сумата от 600 лева.

Въпреки представените фактури за заплащане на услугата „медицински транспорт“, съдът намира, че претенциите за заплащането на сумите: 50 лева, заплатени на 10.03.2020 г., както и 100 лева, заплатени на 13.04.2020 г., както и 100 лева, заплатени на 20.05.2020 г., не следва да бъдат уважавани, доколкото по делото не се установява на посочените дати ищцата да е посетила лечебно заведение за извършването на преглед или някаква манипулация във връзка с претърпените от процесното пътнотранспортно произшествие вреди. Напротив, от представените по делото епикризи, в които подробно са описани интервенциите, извършени на ищцата при престоя □ в болничното заведение, необходимото последващо лечение и посочените там дати за контролни прегледи, се установява, че датите за контролните прегледи, назначени на ищцата, не съвпадат с датите на ползване на

медицинския транспорт, който се претендира от ищцата като част от имуществените вреди, настъпили от ПТП-то.

По подобни съображения неоснователна се явява и претенцията за заплащане на разходи за транспорт в размер на 200 лева, изразяващи се в заплатени таксиметрови услуги, автобусни билети, гориво и винетки за контролни прегледи и лечение. Доказателства за извършени такива разходи не са представени. Св. Атанасова твърди, че е транспортирала ищцата със служебния си автомобил три пъти за посещение на лекар за издаване на болничен лист и два пъти до Лекарска консултативна комисия, като при всяко посещение свидетелят заплащала по 10 лева за гориво. По делото обаче не са представени доказателства такива посещения реално да са извършени от ищцата. Друг е въпросът, че свидетелят Атанасова твърди лично да е заплащала разходите за гориво, т.е. същите не са извършени от ищцата.

Ищцата претендира и заплащането на обезщетение за претърпени от процесното ПТП имуществени вреди, изразяващи се в заплащането на разходи за лекарства в размер на 500 лева. По делото е изслушана съдебно-счетоводна експертиза, която съдът кредитира като компетентно и обективно дадена, която дава заключение за размера на разходите за лекарства, необходими на ищцата през възстановителния период. Съдът кредитира експертизата като компетентно и обективно дадена, доколкото вещото лице е работило въз основа на епикризите, представени от ищцата, като е извършило проучване на цените на предписаните на ищцата лекарства в аптечната мрежа към момента на настъпване на процесното ПТП. Съгласно заключението на вещото лице, стойността на лекарствата и допълнителните консумативи необходими на ищцата за периода на възстановяване е в размер на 497,98 лева. От показанията на св. Атанасова се установи, че ищцата е приемала предписаните □ обезболяващи и противосъсирващи медикаменти. Предвид това и като взе предвид житейски логичното в подобни ситуации, съдът намира, че вследствие процесното ПТП ищцата е претърпяла имуществени вреди, изразяващи се в заплащането на разходи за лекарства в размер на 497,98 лева.

По възражението за съпричиняване по чл. 51, ал. 2 ЗЗД

С отговора на исковата молба ответникът ЗД „Б. И.“ АД е направил възражение за съпричиняване, при твърденията, че процесното ПТП е реализирано изцяло по вина на пострадалата, която предприела пресичане на пътното платно на необозначено за това място, без да увери в собствената си безопасност и преди да навлезе в пътното платно не е съобщила разстоянието до приближаващото се МПС.

Настоящият състав намира така релевираното възражение за основателно. Както беше прието за установено с настоящото решение, процесното ПТП е реализирано по вина на водача на лекия автомобил „Ф. П.“ – С. Г., който поради движение с несъобразена с пътната обстановка скорост, а именно – движение със скорост 70 км/ч в населено място, в ранните часове на деня, при влажна пътна настилка, а също и поради неспазване разпоредбата на чл.

116 ЗДвП виновно е предизвикал процесното пътнотранспортно произшествие, като не е задействал спирачната уредба на автомобила, и е ударил пресичащата пешеходка Л. Г., ищца в настоящото производство.

От друга страна обаче, ищцата Л. Г., като участник в движението също следва да спазва разпоредбите на закона, които регламентират дължимото от нея поведение. От заключението на изслушаната по делото съдебно-автотехническа експертиза се установи, че пътнотранспортното произшествие е настъпило на прав участък с дължина от 130 метра, който е бил осветен. На мястото на произшествието няма пешеходна пътека или обозначено по друг начин място за пресичане. Вещото лице даде заключение, че при осветен пътен участък, водачът на процесното МПС е имал възможност да възприеме пешеходката от момента на навлизането ѝ на пътното платно и да задейства спирачната уредба. Съдът намира, че при така установената пътна обстановка пешеходката Л. Г. също е имала възможност да възприеме движещият се по пътното платно автомобил „Ф. П.“, управляван от св. Г., и да съобрази поведението си с него, т.е. да спре и да го изчака да премине. Съгласно приложимата в случая разпоредба на чл.113, ал.2 от ЗДвП извън населените места и по двулентовите двупосочни пътища в населените места, когато в близост до пешеходците няма пешеходна пътека, те могат да пресичат платното за движение и извън определените за това места, като при това спазват правилата по ал.1, т.1, 2 и 4. Последните предвиждат задължения на пешеходците да се съобразят с приближаващите се пътни превозни средства; да не удължават ненужно пътя и времето за пресичане и да не преминават през ограждения и парапети. Съдът намира, че ищцата е нарушила предписанието на чл. 113, ал. 1, т. 1 ЗДвП доколкото липсват данни последната да е съобщила поведението си с приближаващия се лек автомобил, управляван от св. Г., като по този начин е съпричинила процесното пътнотранспортно произшествие.

При преценка на поведението на пешеходеца и водача на МПС, законът акцентира върху отговорността на водачите на нерелсови ППС. Тя е завишена, спрямо тази на пешеходците. В сравнение с нарушението на пешеходеца, водачът на лекия автомобил има по- голям принос за настъпването на произшествието, поради което съдът намира, че степента на съпричиняване на процесното пътнотранспортно произшествие от ищцата Л. Г. следва да бъде определен на 30%. При този обем на съпричиняване, дължимите на ищцата обезщетения за претърпени от нея имуществени вреди вследствие на процесното ПТП следва да бъдат намалени с 30%, поради което и предвид приетите от съда по-горе размери на претърпените от ищцата вреди, на същата следва да бъдат присъдени сумите, както следва: разходи за лекарства в размер на 348,59 лева; разходи за силна храна – в размер на 1080 лева; разходи за заплащане на самостоятелна стая с придружител: 525 лева, платени на 09.03.2020 г., 630 лева, платени на 05.03.2020 г. и 945 лева, платени на 28.02.2020 г.; разходи за закупуване на заключваща плака за проксимален хемерис титаниева комплект с винтове – в размер на 1246 лева; разходи за L-подпорна плака (кортикален винт) шайба малка със зъби разширен остеосинтезен пакет в размер на 2209,20 лева; разходи за закупуване на реконструктивна права плака (канюлиран винт) шайба с винтове/ разширен остеосинтезен

материал – в размер на 3285,10 лева, заплатени на 26.02.2020 г.; разходи за закупуване на патерици – 25,90 лева; разходи за заплащане на потребителска такса – 12,18 лева, заплатени на 05.03.2020 г., както и 28,42 лева, заплатени на 05.03.2020 г.; разходи за заплащане услуга „избор на екип“: 630 лева, заплатени на 05.03.2020 г., 630 лева, заплатени на 28.03.2020 г., 630 лева, заплатени на 13.03.2020 г.; разходи за заплащане на болногледач – 420 лева за период от три месеца, считани от 09.03.2020 г.; разходи за заплащане на 30 сеанса рехабилитация в размер на 630 лева, възлизащи общо на 13 27,39 лева.

Ищцата претендира присъждане на законната лихва върху претендираните имуществени вреди по пера, считано от датата на извършване на съответния разход до окончателното изплащане на сумата. Като доказателство по делото е представена Претенция за изплащане на застрахователно обезщетение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с вх. №ОК-БО3425/05.10.2020 г., подадена от ищцата до ответното дружество.

Съгласно практиката на Върховния касационен съд, застрахователят по застраховка „Гражданска отговорност“ отговаря спрямо увреденото лице, предявило пряк иск срещу него, за дължимата от делинквента лихва за забава от най-ранната измежду датите на уведомяването му за настъпване на застрахователното събитие било от застрахования, било от увредения, респ. от последния чрез завеждане на застрахователна претенция (чл. 493, ал. 1, т. 5, вр. с чл. 429, ал. 2, т. 2, вр. с ал. 3 КЗ). От датата на деликта до уведомяване на застрахователя (независимо дали от застрахования или от увредения, съотв. от предявяване на претенцията от увредения като релевантна е най-ранната дата), обезщетението за забава (законната лихва за забава) се дължи от делинквента на основание чл.86 ЗЗД и не се покрива от застрахователното обезщетение, дължимо от застрахователя на основание застрахователния договор; след уведомяване на застрахователя (независимо дали от застрахования или от увредения, съотв. от предявяване на претенцията от увредения като релевантна е най-ранната дата) на основание чл. 493, ал. 1, т. 5, вр. с чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ застрахователят покрива спрямо увредения отговорността на делинквента за дължимата лихва за забава от датата на предявяване на претенцията пред него, а след изтичане на срока по чл. 496, ал. 1 КЗ при липса на произнасяне и плащане, дължи законна лихва върху обезщетението за собствената си забава.

Ето защо, настоящият състав намира, че на ищцата следва да бъде присъдена лихва за забава върху претендираното от нея застрахователно обезщетение, считано от 05.10.2020 г. - датата на предявяване претенцията пред ответното застрахователно дружество за заплащането му, доколкото по делото не се установи по-ранен момент на уведомяване на застрахователя за настъпването на застрахователното събитие.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски имат и двете страни в настоящото производство. Ищцата е направила искане за присъждане на разноски в общ размер от 800 лева, както следва: 150 лева – депозит за съдебно-медицинска експертиза, 300 лева – депозит за съдебно-автотехническа експертиза, 350 лева – депозит за съдебно-счетоводна

експертиза. Съобразно уважената част от исковите претенции, на ищцата следва да бъдат присъдени разноси в размер на 544 лева. Иска се и заплащането на 1100 лева за предоставена на ищцата безплатна правна защита в настоящото производство от адв. Н.. Съобразно уважената част от исковите, минималният размер на адвокатското възнаграждение е в размер на 1128,62 лева. Съобразно уважената част от исковите на адв. Н. следва да бъде присъдено възнаграждение в размер на 748 лева.

Ответникът претендира разноси, както следва: 150 лева – депозит за съдебно-медицинска експертиза, 300 лева – депозит за съдебно-автотехническа експертиза, 30 лева – депозит за призоваване на свидетел, както и 100 лева – юрисконсултско възнаграждение. Предвид отхвърлената част от исковите, на ответника следва да бъде присъдена сумата в общ размер от 153,60 лева.

Така мотивира, съдът

С

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД „Б. И.“ АД, ЕИК: ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д. Б.“ № 87, представлявано от С. П. и К. К. – членове на СД, на основание чл. 432, ал. 1 КЗ да заплати на Л. Е. Г., ЕГН: ***** сумата в размер на 13 275,39 (тринадесет хиляди двеста седемдесет и пет лева и тридесет и девет стотинки) лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени от ищцата, вследствие виновно причиненото на 21.02.2020 г. от водача Стоян Г. пътнотранспортно произшествие, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 05.10.2020 г. - датата на предявяване претенцията пред ответното дружество, до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за разликата над 13 275,39 лева до пълния претендиран размер от 19 554 лева.

ОСЪЖДА ЗД „Б. И.“ АД, ЕИК: ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д. Б.“ № 87, представлявано от С. П. и К. К. – членове на СД, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК да заплати на Л. Е. Г., ЕГН: ***** сумата в размер на 544 лева – сторени от ищцата разноси в настоящото производство.

ОСЪЖДА ЗД „Б. И.“ АД, ЕИК: ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д. Б.“ № 87, представлявано от С. П. и К. К. – членове на СД, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата да заплати на адв. С. К. Н., с адрес на кантората: гр. С., бул. „М.“

№12, ет. 3 сумата в размер на 748 лева за осъществената от нея правна защита на ищцата по настоящото производство.

ОСЪЖДА ЗД „Б. И.“ АД, ЕИК: ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д. Б.“ № 87, представлявано от С. П. и К. К. – членове на СД на основание чл. 78, ал. 5 ГПК да заплати по сметка на Софийски районен съд сумата в размер на 531,02 лева – държавна такса за настоящото производство.

ОСЪЖДА Л. Е. Г., ЕГН: ***** да заплати на ЗД „Б. И.“ АД, ЕИК: ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д. Б.“ № 87, представлявано от С. П. и К. К. – членове на СД, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер на 153,60 лева, представляваща разноски в настоящото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис от него на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____